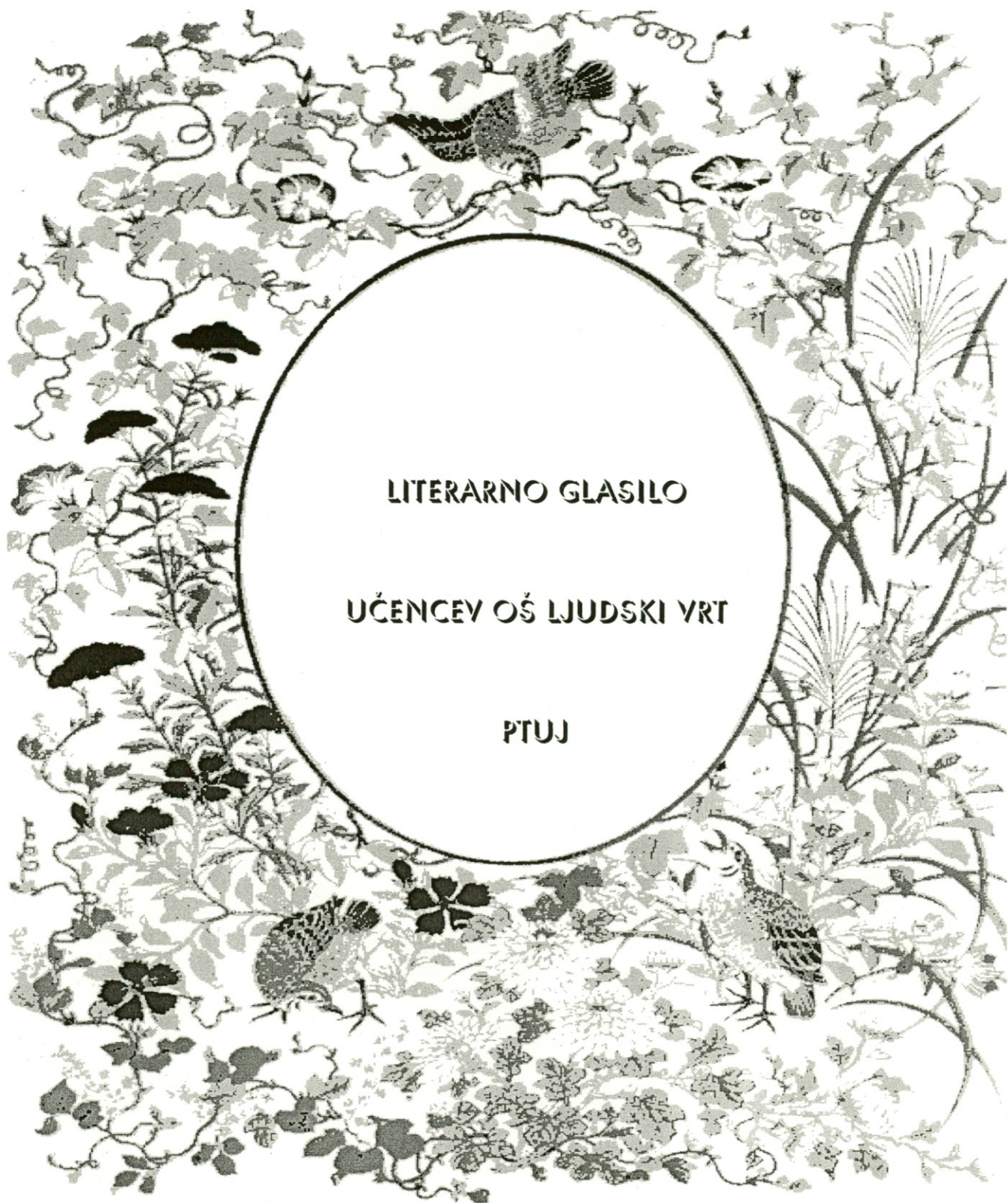

ČAR BESEDE MOJE

LITERARNO GLASILO

UČENCEV OŠ LJUDSKI VRT

PTUJ

NAMESTO UVODA

Tiho sem trkal,
nežnost sem tvojo iskal.
Nisi me slišal
- bilo je zaman.

Sedaj ti besedo pošiljam
- mar tokrat še enkrat zaman?

Tiho potrkaš, ko prideš
in še tiše mi reci:

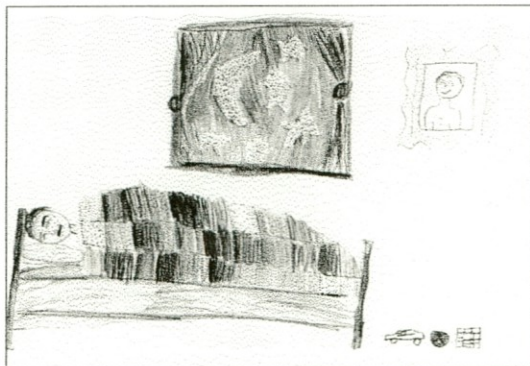
Beseda tvoja, otrok moj,
zame vekomaj bo čar.

Sonja Dežman

TIHA NOČ

Tiha noč je mirna noč,
je res lepa noč.
Takrat vse tiho spi
in ti v postelji si.
Nič se ne zbudiš,
le trdno spiš
in mirno
noč prespiš.

Tomaž Šmigoc, 3. c

Tomaž Šmigoc, 3. c

PpPp

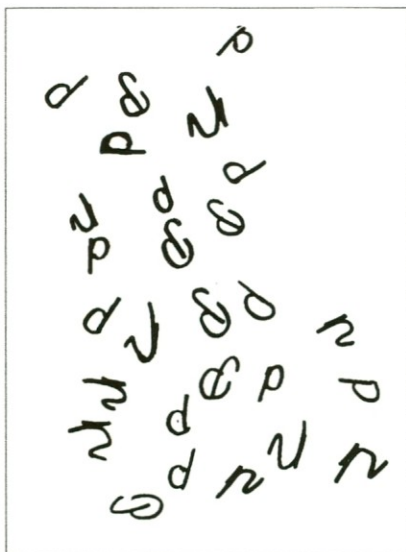
Petra Pretnar preživlja
počitniški popoldan pri prijateljici
Polonci Potočnik pod Pohorjem.
Psiček Piki poredno poskakuje poleg
prijateljic po polju. Petra podari Pikiju
prelepo pomarančo, potem psička
poboža.

Popoldne prinese poštar Petri
poln paket pizz, Polonci pa pismo.
Prijateljici presenečeni pohvalita
poštarja. Polonca, pozneje pa Petra,
poje pizzo.

Presita Polonca pade povprek pa
počez. Petra pomaga potolčeni
prijateljici pokonci. Pa potem?

Ptujčan popelje Petro proti
Ptuju - pojutrišnjem pride pač petek.

Maja Kovač, 2. b

Maja Kovač, 2. b

MOJ MUC BENO

IMAM MUCKA BENA. OBJEMA ME OKROG VRATU. NE
LJUBI SE MU LOVITI METULJEV, MIŠI IN GOLOBOV. NAMESTO DA
BI BIL ZUNAJ, POLEŽAVA PO KAVČU. KO JE SLABO VREME, GA
BOLI TAČKA.

IMA LJUBICO, SOSEDOVO TAČKO, KI JE TAKO SUHA KOT
TRLICA. DOMA NOČE NIČ JESTI, PRI NAS PA BI BENU POJEDLA
VSE, KAR VIDI NA NJEGOVEM KROŽNIKU.

TAKŠNEGA MUCKA, KOT GA IMAM JAZ, NE MORETE
NAJTI NIKJER, PA ČETUDI GA IŠČETE PO VSEM SVETU.

Darja Verlič, 2. b

KAJ JE LEPOTA?

Zame je lepota lep šopek rož.

KAJ JE RESNICA?

Resnica je izpolnjena obljuba.

Petra Rašl, 1. 6

PESMICE KAR TAKO IN NE KAR TAKO

Miga, miga, miga,
roka moja miga.
Miga, miga, miga,
noga moja miga.
Miga, miga, miga,
glava moja miga.
Miga, miga, miga,
telo moje miga.
Upajmo, da tudi
zdravje s sadjem miga.

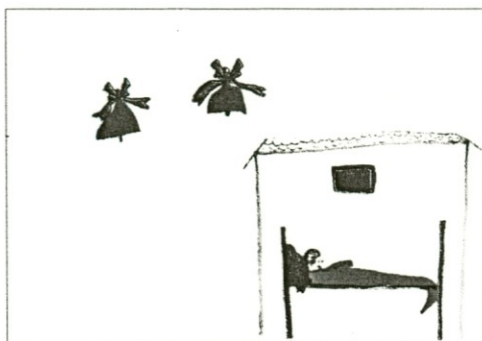
Kje je luna,
kje je sonce
in nasmešek?
Vse je to v noči črni,
v pismu belem, s pečatom črnim.
Noč je črna, mi pa spimo.

Miki Miška moja skače
sem in tja,
vedno se utruji,
ko kosilce ima.
Zaželeno, zaželeno,
da bi pila kaj,
a ko popije,
ko popije,
leže v svojo luknjico.

Maja Lesjak, 2. 6

Cingel, cingel, cin, cin,
prvi sem zvonček,
da jutro zbudim.
Cingel, cingel, cin, cin,
drugi sem zvonček,
da dan prehitim.
Ko pa je noč,
oba skupaj zvoniva
zvezdicam drobnim,
cingel, cingel, cin, cin.

Maja Lesjak, 2. 6

MOJA MAMA

Moja mama je prijazna. Vesela je, če
dobim dobro oceno. Mama kuha.
Poboža me, ko grem spat.

Tamara Vajsbacher, 1. b

Andrej Golob, 1. b

ŽOGICA TINKA

Nekoč je v deželi bila žogica,
ta žogica, ta žogica Tinka.
Je tacala, je skakljala,
je, je, je.
Je tacala, je skakljala,
je, je, je.
Nekoč pa se je utopila,
v tisti reki tam,
je, je, je.
Ta žogica Tinka,
je, je, je.

Maja Lesjak, 2. b

MARUŠA

MOJ MOŠNJIČEK

Glejte moj mošnjiček,
je le moj, je le moj.
V njem je nekaj denarja,
da si kupit grem frnikolo.
Ja, frnikola bo moja,
ja, frnikola bo moja,
da se kičkat grem,
da se kičkat grem.

Maja Lesjak, 2. b

POŠTA

Danes sem tako vesela,
ker je ptička priletela,
poštico prinesla zame
tam od širnih krajev.

Maja Lesjak, 2. 6

Maruša Herga, 2. 6

POLŽI

Hijo, hijo, hijo!
Mi dirjamo s kočijo
k marjetkam na obisk.
Čez hrib in plan
drvimo polži
in vse prehitimo.

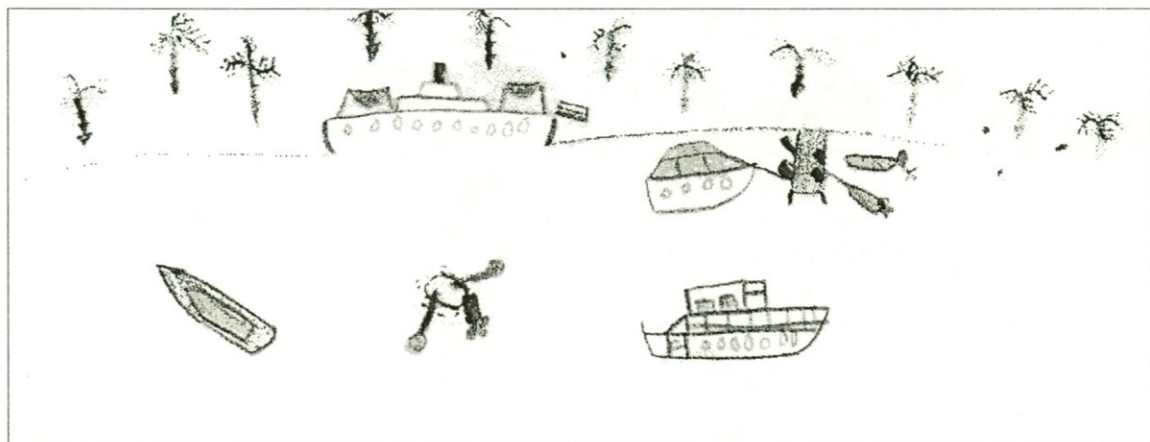
Maja Lesjak, 2. 6

MORJE

Prišle so počitnice,
zvezki že počivajo,
knjige se veselijo,
da jih novi učenci dobijo.

Nataša Viher, 2. 6

Jaz pa na morje bi šla,
da bi se malo kopala,
da bi se igrala
in slane vode napila.

Timotej Peterčnik, 4. 6

KNJIGA

Knjiga je prav lepa stvar,
ki te ne piči kot komar.
Vsi se ji upirajo,
pa je vseeno lepa stvar.

Iz knjig se učimo
pisati, brati in računati.
Včasih so zanimive,
včasih pa ne,
pa so nam vseeno prijateljice.

Nataša Viker, 2. 6

BUDILKA

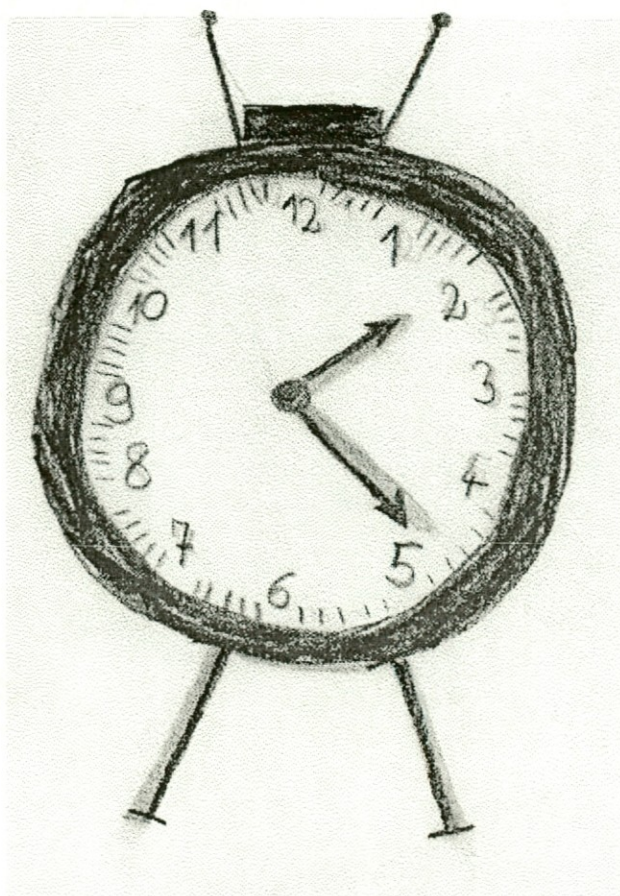
Nekega dne je Primož zaspal in zamudil šolo. Zakaj je zaspal? Zato, ker mu ni zvonila budilka.

Primož je zamudil šolo kar za tri ure, zato je ostal doma. Z očetom sta odnesla uro k urarju.

Ko je urar uro odprl, je Primož lahko videl, kaj vse je v uri. Urar mu je tudi pokazal, kaj je v uri narobe in to tudi popravil.

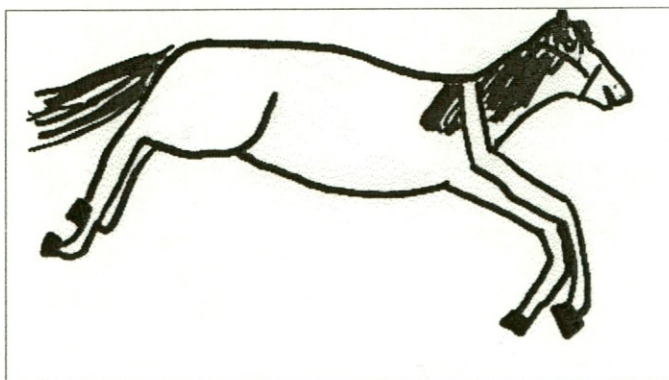
Od tedaj si Primož želi postati urar.

Nataša Viker, 2. 6

Lea Ačko, 3. 6

MATJAŽEV BELI KONJIČEK

Endi Glavica, 2. 6

V davnih časih, pred več sto leti, je živel deček Matjaž, ki je imel belega konjička. Živela sta sama v puščavi. Vsak dan sta skupaj v naravi iskala hrano, saj tedaj ljudje še niso poznali ne trgovin ne denarja. Matjaž je skrbel za hrano, da sta oba s konjičkom preživela.

Nekega dne je bilo njune sreče konec. Zapihal je hud veter. Bil je tako močan, da je odpihnil Matjaža.

Konjiček je ostal sam. Postalo ga je strah, saj ni bilo Matjaža že dva dni. Povrhu vsega pa je bil še lačen. Tretjega dne je bil tako že tako slab, da ni mogel več hoditi. V mukah je kmalu je poginil.

Čez nekaj dni se je vrnil Matjaž. Našel je mrtvega belega konjička, ki mu je bil največje veselje.

Matjaž je od žalosti poleg njega zaspal - zaspal za vedno.

Nataša Viher, 2. 6

NAŠA HIŠA

Naša hiša je nadstropna, vendar ni velika. V njej živi naša družina: ati, mami, sestra in jaz.

Ima veliko prostorov, tudi balkon, zunaj pa je še garaža, vrt in sadovnjak z različnim drevjem. Imamo tudi teraso, ob kateri spomladi rastejo narcise, zvončki, trobentice, tulipani in pozneje še vrtnice. Zemlja, na kateri stoji naša hiša, je ograjena z leseno ograjo, ki smo jo kar sami naredili.

Ko smo jo pred dvema letoma zidali, smo potrebovali opeko, betonske plošče, okna, strešnike, cement, apno, vodo, pesek, deske in beton. Takrat so nam pomagali zidarji.

Naša hiša je postavljena v Gaberniku.

Uroš Žohar, 2. 6

MOJA MAMA

Moja mama me je rodila. Skrbi zame. Imam jo rad. Je prijazna. Zvečer me poboža. Ko jo potrebujem, jo pokličem in je takoj ob meni. Hodi v službo. Pomaga mi pri učenju.

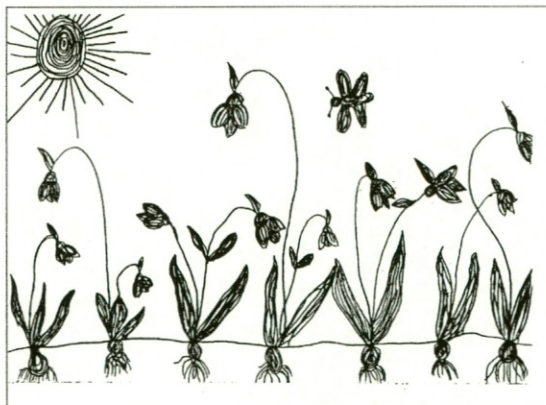
Moja mama je zame najlepša.

Jaka Kodela, 1. 6

ZVONČEK

Zvonček cveti spomladi. Raste ob potoku. V zemlji ima čebulico in koreninice. Listi so suličasti. Stebelce je tanko in upognjeno. Cvet je bele barve.

Tanja Zelenik, 1. b

Luka Širovnik, 1. b

O POMLADI

Bilo je v deželi Sanjske pravljice. Pomlad je bila še zaspana, ko jo je Zima poskušala prebuditi.

Mateja Petek, 1. c

Daleč proč, v mestu pa so se dečki Tine, Tone in Jure veselili: "Juhuhu, pomlad bo čez pet dni." Le Jaka si je tiho zaželel: "Kako lepo bi bilo, če bi pomlad vsaj enkrat zaspala." Jure ga je čudno pogledal in rekel: "Ne sanjaj, tepček, saj veš, da se to ne more zgoditi."

V tistem trenutku pa je Pomlad med zehanjem vzdihovala: "O, o, o. Ko bi se le enkrat mogla naspiti!" Od utrujenosti je spet legla in trdno zaspala.

Zato je v Sanjski deželi še naprej vladala Zima. Tega je bil najbolj vesel Jaka, saj se mu je izpolnila želja. Toda veselje je hitro pošlo.

Nekega dne se je tudi Jaka naveličal mraza. Dan za dnem je prosil starša, naj ga vsaj za teden dni odpeljeta nekam, kjer je toplo, sončno, veselo.

Tudi Zima se je utrudila od vladanja. Nekega dne je skoraj zbolela od dela, zato se je odpravila k Pomladi in jo zbudila. Povedala ji je, da jo narava in ljudje že dolgo čakajo.

Ko je naslednjega jutra posijalo sonce in so zapele prve ptičke, so Tine, Jure, Tone in Jaka takoj vedeli, da se je Pomlad končno zbudila.

Maja Lesjak, 2. b

RIBNIK

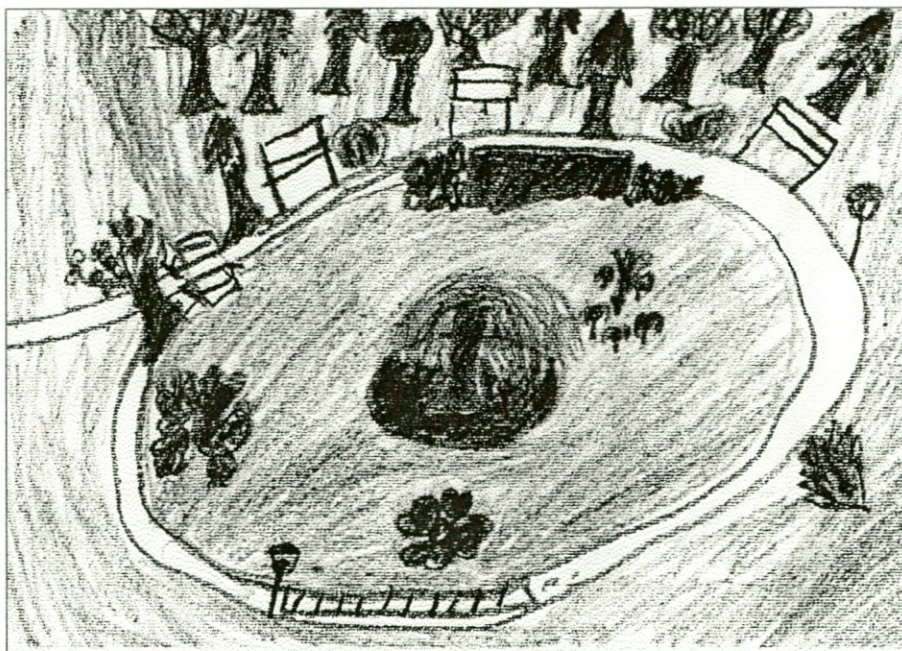
V bližini naše šole je ribnik. V njem živijo različne živali: žabe, kačji pastirji, ribe in hrošči.

V ribniku in okoli njega raste veliko rastlin: lokvanji, praproti in rogoza. Najlepši so lokvanji, ki cvetijo od pomladi do jeseni.

Na sredi ribnika je otoček z vrbo žalujko. Okoli njega so naredili potke, po katerih se lahko sprehajamo.

Ribnik je del Ljudskega vrta in naše šolske okolice.

Rok Dežman, 3. c

Doroteja Planjšek, 3. c

PRSTKI

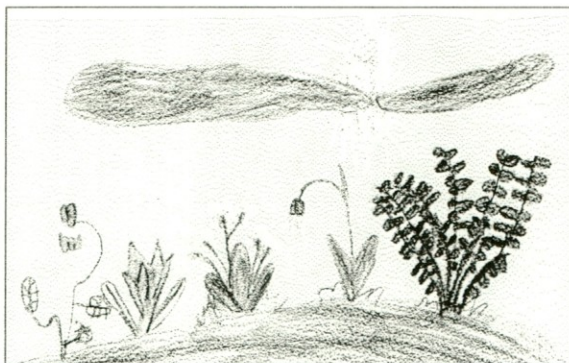
S prstki se lahko igramo,
mažemo po mizi,
kažemo na mamo,
prstke lahko v usta damo
in jih v postelji sesamo.

Vesna Koren, 3. a

Nina Hebar, 3. b

POMLAD

Dejan Pišek, 1. c

Zima je zapustila
našo dolino,
pomlad jo je
prebudila
v zeleno modrino.
Drevesa zelenijo,
trava s cvetjem dehti,
dolina naša spet
v pomladi živi.

Ajda Brumen, 4. c

BOGASTVO BESED - BOGASTVO ČLOVEKA

(Odlomki iz šolskega spisa)

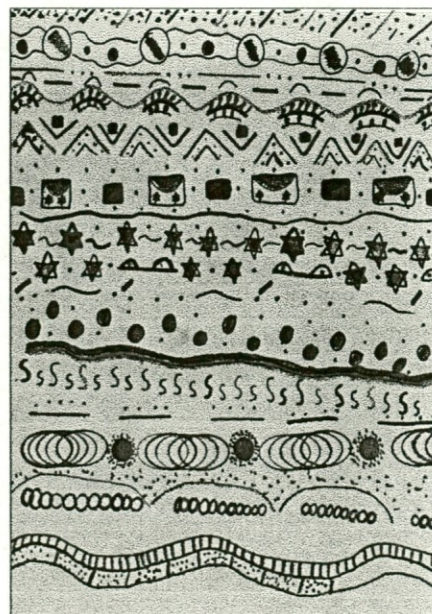
Če vam po pravici povem, o besedah še nisem nikoli globlje razmišljala. Besede so bile zame le besede. Do danes. Sedaj pa vem, da so besede res bogastvo človeka.

Besede so vsepovsod, torej je tudi bogastvo vsepovsod. Vsaka beseda nam nekaj pove, pa če je še tako preprosta in kratka. Brez njih bi bil človek le žival.

Že kot majhen otrok spoznaš prve glasove, prve besede. Tedaj te vsepovsod čaka nekaj novega. Ali ni to lepo? Besede te čakajo - tudi tam, kjer jih ne pričakuješ. Vsak predmet, pojem, rastlina, žival imajo zase svojo besedo.

Če pomislim, koliko besed poznam in koliko jih še moram spoznati, se zavem, kako pomembno je znanje. Človek brez znanja pa se ne more uveljaviti.

Besede so lepe, pa tudi grde. Z lepo besedo lahko človeka potolažimo, ga razveselimo, medtem ko ga z grdo lahko užalimo in prizadenemo.

Roman Kekec, 3. c

Špela Bernhard, 8. c

MED ŽELJAMI IN RESNIČNOSTJO

*Življenje moje... Kakšno boš? Bom zadovoljna s teboj?
Moj prostor pod soncem... Boš takšen, kot načrtujem?*

Glava se mi polni s temi vprašanji. Dan za dnem. Dan za dnem. Želje so eno, resničnost - joj - ta me še čaka.

Kako bo v gimnaziji, v katero se nameravam vpisati? Težko? "Da, težko," mi pravijo vsi, od mame in svetovalca do učiteljev.

Kaj pa jaz? Mene nihče ne vpraša, kaj čutim ob tej besedi jaz. Jaz hočem živeti mladost, biti svobodna, se rešiti dvomov. Želim si zaplavati tja med oblake in sanjati, sanjati... Nočem strahu, nočem neuspeha... A kaj - v gimnaziji me bo čakalo le učenje dolgo v noč ob namizni lučki in knjigah.

Le kje je sedaj moje samozaupanje? Potrebujem ga, saj preveč grenko gledam na življenje.

Kje je moj optimizem? Šolo potrebujem, to bo moja svetloba za življenje, ki si ga želim. Upanje za moj poklic.

Postavite se v moj položaj: pridna, marljiva učenka, vredna zaupanja, osem let odličnjakinja. Vsi pričakujejo takšno nadaljevanje. Še posebej moja starša. Kako naj moji zlati mami, ki mi vedno in povsod stoji ob strani, razložim, da me je strah, da si šole želim, a vendar hočem še nekaj zase? Kaj, če bom vse razočarala? Kaj naj potem storim? Ne vem, ne vem. Jaz pa si želim zmage.

Življenje moje... Kot bi igrala karte: ena napačna poteza - vse izgubljeno; ena dobra poteza - vse nazaj pridobljeno.

Maja Rašl. 8. c

Lina Habjanič, 3. b

O NARAVI IN ČLOVEKU

*Narava je pri svojem
najelitnejšem proizvodu
naredila največ napak.*

(Rudi Ringbauer: Božje resnice)

Kaj je narava? Je nekaj lepega, nepredvidljivega; nekaj, kar je ustvarilo človeka. V naravi se sprostimo, očistimo svoje misli, polne pesimizma ter jih spremenimo v en sam optimizem.

Ljudje narave ne znamo ceniti. Dneve in dneve prežimo v sobah, kjer se naša telesa in duše dušijo. Vse premalo se posvečamo sebi, o drugih pa imamo vedno veliko povedati. Ničesar ne storimo za naravo, proti njenemu onesnaževanju; ničesar proti človeški roki smrti.

Kaj nam je narava tako hudega storila, da ji vračamo? Mar to, da nas je ustvarila?

Ne zavedamo se nevarnosti, v katero drvi človeštvo. Ko bomo spregledali, bo prepozno. Bojim se, da je to tipičen problem človeškega razuma.

Pot v propad bo počasna, a gotova. Vmes bo še veliko trpljenja, bolezni in bojazni. Voda bo imela okus po smrti, vsak njen požirek nam bo nemo krajšal življenje. Sončni žarek ne bo več razjasnil zamegljenega jutra. Ptice ne bodo več pele. Namesto tega se bo tu in tam zaslišal boleč živalski krik po pomoči. Zrak, zastrupljen in težak, bodo polnili klici obupa.

Je narava tako vredna? Smo mi?

Še je mogoče marsikaj rešiti. Verjamem, da je še čas, da začnemo z naravo sodelovati, živeti z njo v sožitju, jo varovati pred samimi seboj in končati pogubno in uničujoče izkoriščanje. Le tako bomo rešili sebe in svoje otroke!

Urša Berliž, 8. 6

Nino Šeruga, 3. c

BRAT MITJA

Dve leti za mano se je rodil brat Mitja. To je bilo 20. septembra 1982. leta, na atijev rojstni dan.

Že kot dojenček je bil živahne narave. Zelo rada sem se igrala z njim, saj je bil mlajši in sem imela oblast nad njim. Ko je mamica morala v službo, ga je nekaj mesecev čuvala babica, nato pa je moral v vrtec, tako kot jaz.

Spominjam se poletja pri stricu na morju. Tam se je Mitja naučil plavati. Skupaj sva skakala s pomolov, se s starši vozila s čolnom in deskala.

Po tem poletju je prišla lepa jesen. Nekega dne smo se otroci igrali padalcev. Mitja je bil na vrsti za skok, ko mu je spodrsnilo. Zlomil si je nogo.

Čez dve leti smo se, kot vsako drugo zimo, smučali v grabo. Tistega dne sem jaz v vrtcu dosegla prvo mesto v veleslalomu. Mitjo sem nagovarjala, naj se spusti po bregu. Ko je le zbral pogum, mu sreča ni bila naklonjena, zato si je še drugič, a tokrat zadnjič, zlomil nogo.

Še v vrtcu je bilo, ko mu je njegova prijateljica postavila nogo, da je padel na rob vrat in si presekalo čelo. Moral je v bolnišnico na šivanje.

Tako so minila njegova najzgodnejša leta. Začel je hoditi v šolo. Ni imel težav z učenjem, kajti od prvega do četrtega razreda je bil pravdober učenec. Na tehničnem področju je postal zelo spreten in vreden pohvale.

Ker sem se jaz že tedaj ukvarjala s športom, se je tudi Mitja želel ukvarjati z njim. Za kolesarstvo ga je navdušil sošolec Matjaž. Tako je spomladi začel redno hoditi na treninge. Takoj si je nabral potrebno moč in spretnost, da je lahko vozil v skupini z drugimi vrstniki. Bil je vztrajen in od tega športa iz dneva v dan bolj prevzet.

Kmalu so se pokazali prvi rezultati. Veliko raje je vozil gorske kot pa ravninske dirke. Vzpetine so mu odgovarjale, zato si je na tekmah pridobival čas s hitro in vztrajno vožnjo v hrib.

Njegova prva dirka je bila na Ptuj. Zelo dobro se je odrezal, saj je zasedel enajsto mesto. Od tega dne smo začeli doma vsi živeti s tem športom. Jaz sem ga vzpodbujala, starši pa so mu še finančno pomagali.

Ob nedeljah ga ni bilo nikoli doma. Bil je na dirki v Orehovi vasi, na Ptuj, v Lenartu, Novem Mestu, Kostanjevici...

Nazadnje je kolesaril v hrvaški Kutini. Tisto nedeljo je prišel domov vesel in razigran. Povedal nam je, kako je dirka potekala in kakšna organizacija je bila. Bil je zadovoljen s svojim rezultatom.

Naslednji dan se je odpravil na trening. Bil je ponedeljek, 22. avgust 1994. Preden je odšel, mi je rekel: "Adijo." Peljali so se čez jez pri Markovcih in nadaljevali po cesti proti Dražencem. Med vožnjo se mu je predrla zračnica, zato so se ustavili in jo zamenjali. Odpravili so se naprej.

Ko so se okrog pol enajstih pripeljali do Dražencev, so se pričele za Mitjo nesrečne sekunde, poslednji trenutki, preden se je njegova knjiga življenja za vedno zaprla. Mimo je pridrvel avtomobil.

Ugasnilo je življenje mladega kolesarja, mojega brata.

Mojca Plavčak, 8. 6

NAROBÉ ŠOLA

Ko sem tega jutra zbudila budilko, me je obleka oblekla. Torba me je dala na ramena in me odnesla v šolo. Med potjo so me oboževale rože, jaz pa sem pihala v veter.

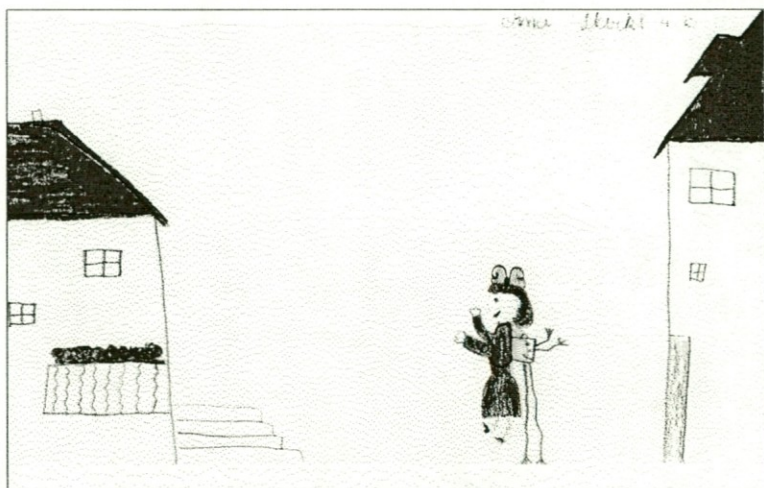
Šola je stala na glavi in me, ko sem padla s torbe, z zanimanjem gledala. Kuhinja na koncu hodnika je prišla vame. Tam je kuharica mešala juho in držala kuharico. Umazana posoda je pomivala pomivalni stroj in kruh je rezal nož.

Nato se je učilnica odpravila vame. Stol se je vsedel, miza se je položila na zvezke in knjige. Zrak je igral v glasbi. Črne in bele note so vstopile in začele govoriti učitelju in nam o celinkah, polovičkih, violinski ključ je plesal in pel. Učitelj je poslušal razlago otrok in odgovarjal na vprašanja, ko je bil vprašan za oceno. Končno je učilnica odšla iz mene.

Čez čas je prišla k meni druga učilnica, ki se je učila, kako drevesa sekajo gozdarje. Tretja klop se je vsedla vame in začela poslušati. Tabla je pisala po učiteljici z imenom Akire. Kar je goba napisala, je kreda zbrisala. Opolnoči se je torba odločila, da me odnese domov.

To se mi zdi, da je bila narobe šola.

Ana Starkl, 4. b

Ana Starkl, 4. b

PES JE VOZIL AVTO

Nekega dne je imel naš pes rojstni dan. Nanj je povabil vso našo družino. Podarili smo mu veliko kost. Ko jo je polizal in obglodal, je postal kot človek. Ozrl se je okoli sebe, se zagledal v očetov avto in se odpravil k njemu. Nekaj časa je premišljeval, nato pa je sedel za volan in se odpeljal neznano kam. Mi pa smo od presenečenja le stali in debelo gledali. Zvečer se je vrnil, parkiral avto v garažo ter se odpravil spat v svojo uto, kot da se ni nič posebnega zgodilo.

Od tega dne se je obnašal kot človek: govoril je, jedel, gledal televizijo, čital časopise in seveda - vsaj enkrat na teden vozil očetov avto.

Naslednje leto je za rojstni dan spet dobil kost, vendar ne veliko, ampak majhno. Ko je kost pojedel, je spet postal pes. Vsi smo se te spremembe razveselili. K hiši se je vrnilo lajanje, oče se ni več bal za avto.

Od tedaj mu nikoli več ne podarimo velikih kosti.

Maja Gril, 3. a

MOJA MALA MUCA

Moja mala muca
kar naprej dremuca.
Ko pa se igra,
nehati ne zna.

Če jo kopam,
groza, joj, mokro
vse je naokrog.

Če jo božati začnem,
muckala bi se
še kar naprej.

Moja muca mala
snega ne pozna,
a snežinke v smrček
- to loviti zna.

Moja mala muca
teka sem ter tja
in z ničemer
se zadovoljiti ne zna.

Ana Janžekovič, 3. a

PRI ZOBOZDRAVNIKU

V PETEK SMO BILI PRI ZOBOZDRAVNIKU. V AMBULANTI
SMO SI UMILI ZUBE. ZOBOZDRAVNICA NAM JIH JE PREGLEDALA.
MENE IN ŠE NEKATERE DRUGE UČENCE JE NAROČILA.
POPRAVILA NAM BO POKVARJENE ZUBE.

Rok Jaušovec, 1. a

Aljoša Črešnik, 3. b

BABICA PRI TELEFONU

Ob deveti uri zvečer je pri nas v hodniku zazvonil telefon. Najprej se je oglasila mama in se nekaj časa pogovarjala. Nato je poklicala babico, ki je vstala od mize in šla k telefonu. Začela sem jo pozorno opazovati.

Babica je sedla na stol, z desno roko je prijela slušalko, prekrižala nogi in pomigala z desno nogo. Z levo roko je prijela telefonsko polico in si popravila očala, tako da je skrčila roko. Pogladila se je po laseh, se glasno zasmejala, nato globoko vdihnila in - odložila slušalko.

Nato je zavrtela drugo telefonsko številko in prestavila desno nogo. Medtem ko je čakala na zvezo, je ogledovala svoje nohte. Med pogovorom je mahala z desno roko. Nato se je popraskala po hrbtu in prekinila zvezo.

Pogledala je okrog telefona in se razjezila name, ker ji nisem dovolila, da bi pisala v moj telefonski imenik.

Potem je spet poklicala. Tokrat je s svinčnikom krožila po zraku, nato pa še s telefonsko žico.

Ko je končno le odložila slušalko, je ugotovila, da jo opazujem.

Staša Dabič - Perica, 3. 6

Breda Levčnik, 1. 6

DOŽIVETJA ČETRTOŠOLCEV V ŠOLI V NARAVI

V jeseni, le nekaj dni po začetku pouka, smo učenci četrtil razredov odšli v šolo v naravi.

12. septembra 1994 smo se z avtobusom odpeljali iz Ptuja. Pot nas je vodila skozi Celje proti Trojanam, kjer smo se ustavili in pomalicali. S Trojan smo nadaljevali vožnjo v Domžale, Ljubljano, Postojno, Koper. Končno smo prispeli v Piran, naš cilj.

Za to pot skozi Slovenijo smo potrebovali štiri ure.

Urša Kaučič, 4. b

Moj najljubši dogodek je bil zadnji dan na plaži. Učitelj Leon je naši skupini, ki se je imenovala Krokodili, rekel, da imamo tokrat prosto. Vsi smo se z veseljem preoblekli v kopalke in stekli v morje.

Najprej smo plavali, da smo se ogreli. Morje je bilo mrzlo, če si bil pri miru. Nato sva se s prijateljem Boštjanom odpravila raziskovat naravo v morju. Ko sem našel majhnega raka, sva odšla iz vode. Zunaj naju je zelo zeblo.

Timotej Peternik, 4. b

V četrtek, ko smo šli na sprehod, se je morje razjezilo. Hodili smo ob obali, kjer so bile velike skale. Vanje se je z vso silo zaganjalo morje. Pljuskalo je čez njih in to tako daleč, da nas je zmočilo.

Ana Starkl, 4. b

Bilo je v sredo. Deževalo je in se bliskalo, zato nismo mogli biti zunaj. Dobili smo navodila za delo in se razšli po bungalovih. Najprej smo napisali dnevnik. Okna nismo odpirali, saj bi dež lil naravnost v sobo. Raje smo prižgali luči. Ko smo napisali dnevnike, smo se lotili še matematičnih listov.

Žal mi je bilo le to, da nismo imeli v bungalovu nobenih sladkarij.

Barbara Čeh, 4. b

Najbolj mi je ostal v spominu zadnji večer. Po večerji je prišel čarodej. Pokazal nam je čarovnije. Zelo smo se zabavali, še zlasti tedaj, ko nas je povabil na oder. Predstava je trajala eno uro.

Staša Jurgec, 4. b

Po čarovnikovem programu smo imeli svojo predstavo. Pokazali smo tri točke. V prvi so nastopale: Loreta, Živa, Anja in druge deklice. V drugi in tretji pa smo nastopili učenci četrtega b razreda.

Za konec pa smo imeli še disko. Najbolj nas je zabaval plavalni učitelj Mario.

Maja Metličar, 4. b

OSMOŠOLSKA ROMANTIKA

Mateja:

Zame je romantika ljubezen, ljubezen med dvema človekoma, ki drug drugemu zaupata in verjameta.

Rada sem takšna - romantična... Rada sem Jaz: malo čuden in čisto poseben Jaz.

Sem kot frnikula, ki je povsod videti drugačna: romantična, otročja, pametna in neumna. Ponosna sem na to.

Nina:

Romantika je pravzaprav vse, le naučiti se moramo gledati na stvari s prave strani in jo poiskati. Tako bo življenje lažje in lepše. Tudi tako grozna stvar, kot je slaba ocena, je lahko romantična. Ali rokometna tekma. Najbolj romantično pa je zame, ko si sam z osebo, ki ti veliko pomeni. Pa tu ne mislim le na fanta ali dekle. To je lahko tudi družinski član. Tudi novo prijateljstvo ima v sebi veliko romantike.

Polona:

Rada imam romantične stvari. Vesela sem, ker se bliža božič, ki je zame najbolj romantični praznik. Zato bi želela mir za vse ljudi, da bi še oni občutili romantičnost.

Vesna:

Romantičen je lahko vsak človek, če se potrudi. Romantika je beseda, ki vsakemu človeku pomeni nekaj drugega. Zame je beseda veselja, beseda, v kateri ni nobene žalosti. To je nekaj lepega.

Rok:

Romantika: dopust, privlačno dekle, zmenek, kino, prvi poljub, slovo in upanje na ponovno srečanje.

Vesna:

Razmišljam. Kaj mi pove beseda romantika? Zagotovo je nekaj, kar govori o ljubezni, nekaj, o čemer lahko veliko razmišljamo, nekaj, kar iz dneva v dan doživljamo. Da, to je zame romantika.

Boris:

Romantika? Samotna restavracija, uglajeni natakari, večerja ob svečah, kaviarju, šampanjcu in Metki.

Janja:

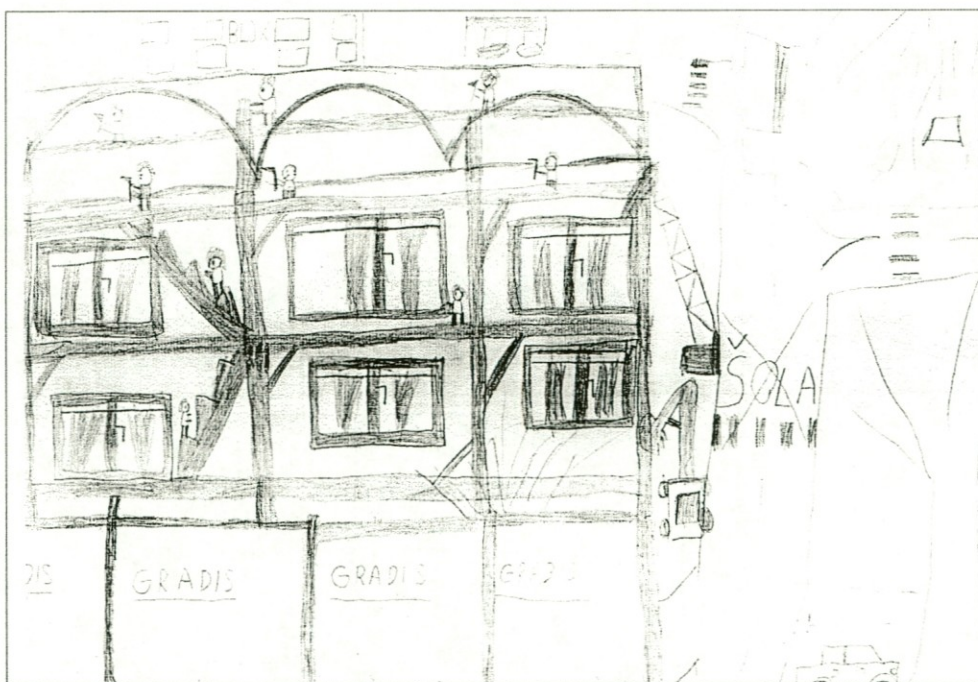
Sem romantični tip človeka. Veliko sanjarim; seveda, ko je čas za to. Zame je romantičen božič. Sveče rišejo dolge, plesoče sence... Posedemo okrog božične jelke in pojemo, nato si podarimo darila. Šelestenje papirja je tako prijetna glasba. Še bolj prijetno pa je, ko si ogledujem darila, drobne pozornosti moje družine.

Aleš:

Kaj mi predstavlja romantika? Tega pravzaprav ne vem. V knjigah, ki mi zapolnjujejo kar velik del življenja, jo opisujejo kot "sentimentalno plavanje v oblakih". Mislim, da je romantika pravzaprav potreba po zasanjanosti, potreba po počitku od vrveža sveta. Je enostavna, nekomPLICIRANA in povsem človeška potreba. Je čustvo - pozitivno in negativno. Je pomirilo, boljše od tablet in terapij.

V NOVI UČILNICI

Že nekaj let je naša šola premajhna, kajti vsako leto pride v njene prve razrede več učencev. Zato so sklenili, da jo nadgradijo in obnovijo.

Roman Kekec, 3. c

Pred kratkim, to je v decembru 1994, so delavci dokončali prve štiri nove učilnice. Otvoritev je bila teden dni pred božičem. Razredničarka nam je povedala, da se bomo 3. januarja, po počitnicah, preselili v nove prostore in da bomo imeli odslej pouk dva meseca dopoldan in en mesec popoldan. Te novice smo bili tako zelo veseli, zato smo na ves glas vzklikali.

Toda - ko smo po počitnicah prišli v šolo, smo bili razočarani, ker nismo imeli pouka v novi učilnici. Razredničarka pa nas je hitro potolažila, da se bomo selili naslednjega dne. Veselje je bilo še večje kot decembra. Res smo bili zelo zelo veseli.

Naslednje jutro smo nestrpno čakali, da gremo v novo učilnico. Ko je napočil ta čas in ko smo končno le vstopili v našo učilnico, smo ostrmeli od začudenja. Učilnica je bila zelo velika, z zidovi, pobarvanimi z roza barvo, stoli in mizice so bili zeleni, enako tudi vrata. Okna so bila velika, zato je bilo v učilnici vse svetlo. Čudovito!

Odslej bomo imeli v tej lepi učilnici pouk dva meseca dopoldan, nato pa spet v stari učilnici mesec dni popoldan. Zato si želim, da bi čimprej nadaljevali z gradnjo ostalih učilnic, saj bi potem imeli vsi učenci naše šole pouk dopoldan.

Jasmina Fišer, 4. a

JEŽEK

Sem ježek. Pokrit sem z bodicami. Ko mi grozi nevarnost, se zvijem v klopčič. Za zimo, katero prespim, si pripravim zalogo hrane. Jeseni pojem veliko sadja in tudi miši. Druge gozdne živali so moje prijateljice.

Jasmina Tikvič, 1. a

Jasmina Tikvič, 1. a

POSMEHOVANJE

Morje nežno valovi
in z vetrom tiho govori.
Sonce se v morju ogleduje
in se mu nevidno posmehuje.

Ribe v morju plavajo
in se veselo zabavajo.
Čez valove poskakujejo
in se soncu posmehujejo.

Živa Čuček, 4. a

PRIHAJA NOVI ČAS

Sneg se topi,
to ga jezi;
se sonce smeji,
pomlad prehiti.

Bliža pomladni se čas -
trobentica trobi na glas.

Zvonček iz zemlje že kuka,
snežni odeji
zadnja je muka.

Kmetič na pragu stoji,
nežno v polja strmi.
Veter veselo pihlja -
pomlad je prišla,
pomlad je prišla.

Mojca Mohorič, 4. a

Jasmina Vojšk, 3. c

DOPISOVALKA IZ MALEZIJE

Zelo rada si dopisujem, zato imam veliko dopisovalk iz vse Slovenije. Želela sem si dopisovati tudi z mladimi iz drugih držav sveta, zato sem pisala v klub dopisovalcev. Tam sem dobila naslov dekleta iz Malezije.

Ime ji je Catriona in je stara petnajst let. Je Kitajka. Ima dolge, temne lase in rjave oči. V družini so še trije starejši bratje. Doma imajo tudi štiri pse, saj so vsi njeni ljubitelji živali. Obiskuje srednjo šolo, študij pa namerava nadaljevati v Avstraliji.

V pismih mi je opisala tudi svojo deželo in ljudi, ki tam živijo. Način njihovega življenja je zelo zanimiv in drugačen od našega. Glavni jezik je bahasa Malaysia, toda tudi angleščina je del njihovega sporazumevanja. Ob teh dveh uradnih jezikih govorijo še razna narečja.

Dežela je lepa in slikovita. Osrednji del je gorat, ob obali pa so nižine, pokrite z vlažnimi tropskimi gozdovi. Tam živijo različne vrste živali, katerih Slovenci sploh ne poznamo. Glavna hrana je riž, katerega kmetje gojijo na riževih poljih. Pri njih ne poznajo snega. Vse leto sije sonce, zato imajo Malezijci zagorelo polt.

In sedaj nekaj o njihovem šolskem življenju! Šolati se začnejo pri šestih letih v vrtcu, potem sledi šest let osnovne šole in nato še pet let srednje šole.

Vse to sem izvedela iz Catrioninih pisem, zato mislim, da je zelo zanimivo in poučno dopisovati si z ljudmi iz drugih dežel.

Janja Čeh, 8. b

TROBENTICA

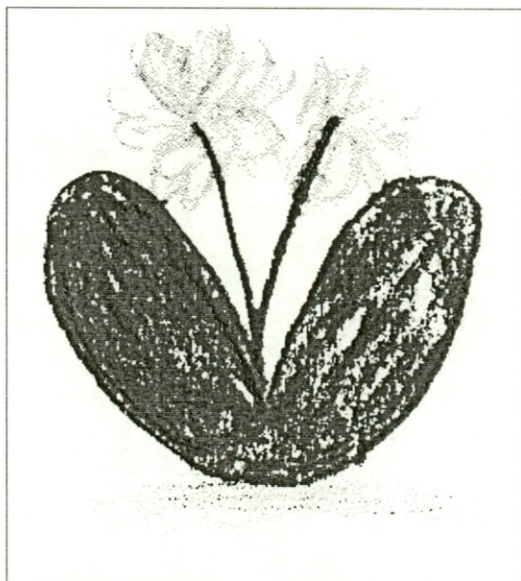
TROBENTICA JE RUMENA.

TROBI TRA-RA-RA.

IMA ZDRAVILNE LISTE IN LEPO DIŠI.

TROBENTICA JE LEPA.

Neva Siebenreich, 1. a

Neva Siebenreich, 1. a

TRAGEDIJA MOJEGA ŽIVLJENJA

Kar bom opisala, mi bo zares ostalo v spominu, saj se mi dogaja vsak dan. V mojem življenju je zaenkrat največja *tragedija*.

Vsak večer premišljujem, kaj vse bom delala naslednjega dne. Najbolj se zgrozim, če ugotovim, da imam naslednjega dne zgodaj zjutraj pevske vaje. Zaradi tega postanem vedno skrajno slabe volje, saj vem, da bom spala zelo malo in jih spet zamudila.

Pripravim si torbo in trdno sklenem, da bom šla tokrat zgodaj spat. Ko pa pride ta čas, si rečem, da to ne more biti že takoj. Zato še gledam poročila, med reklamami pa začnem iz čistega dolgočasje prelistavati televizijski spored. In ne boste verjeli, na kaj naletim! V sporedu piše, da se bo točno čez pol ure začel film, katerega si že dolgo želim videti.

Po dveh urah gledanja filma sem čisto budna. Zdaj pač ne morem zaspati. Nekaj časa se premetavam po postelji, končno prižgem nočno lučko in začnem brati knjigo, katero mi je prinesla sestra. Knjiga je tako napeta, da jo berem pozno v noč.

Ko me od gledanja televizije in branja knjige začnejo boleti oči, končno ugasnem luč. V temi lahko razmišljam. Spomnim se, da nisem naredila matematične naloge. Vsa krmežljava na hitro napišem nekaj v zvezek. Ko se končno spravim nazaj v posteljo, se spomnim svojega sklepa o ranem odhajanju v posteljo. Začnejo me mučiti očitki vesti. Jezna na vse se spravim iskat svojo največjo sovražnico - budilko.

Ko kljub vsemu zaspim, storim to kot top in tako temeljito, da še sanjati ne uspem. Zdaj prevzame vlogo budilka. Po kratkem in težko zasluženem počitku me s svojim grozljivim zvokom, ki mi vedno para živce, zbudi. Zamahnem z roko in jo pošteno počim, vendar - na žalost - prav nič ne zaleže, kajti škodo mi je že storila. Počasi odprem oči in se še počasneje pripravim do tega, da vstanem. Odpravim se v mrzlo jutro, tako kot sem to storila že nešteto krat, in v sebi preklinjam vse budilke sveta.

Kot ste najbrž že ugotovili, je *tragedija* mojega življenja pravočasno vstajanje. Moja srčna želja je, da bi se ga v prihodnosti rešila. Živim v mislih na to!

Jelka Ciglenečki, 8. 6

Manuela Arnuš, 3. 6

SREČALA SEM VITEZA

Nekega dne sem bila sama doma. V dnevni sobi sem se zatopila v knjigo o lepih kraljicah, odločnih kraljih in pogumnih vitezi. Čez nekaj časa so mi začele oči lesti skupaj. Pogreznila sem se v spanje, od nekod so se prikradle sanje...

Nenadoma sem iz dvorišča zaslišala žvenketanje in nato še ropot, kot da je nekaj padlo. Skočila sem pokonci in prisluhnila. Tišina, ki je nastala, je bila čudna, zato sem stekla do vhodnih vrat. Bala sem se jih takoj odkleniti, toda prsti me niso ubogali. Ko sem odprla vrata, nisem mogla verjeti svojim očem.

Pred menoj je na pragu stal čisto pravi vitez, oborožen od glave do pet. Na roki je imel veliko rano. Ubogi vitez je stokal in prosil, naj mu nekdo pomaga, jaz pa sem le prestrašeno strmela vanj. Končno sem se predramila iz otopelosti in stopila naprej. Vprašala sem ga, kdo je in kaj se mu je zgodilo. Povedal mi je, da je vitez okrogle mize. Za angleškega kralja je šel v boj proti Normanom, bil ranjen in se z zadnjimi močmi privlekel do mojih vrat.

Hitro sem razprla kovinske sponke ter ga osvobodila železnih oblačil. Vitez me je z olajšanjem v očeh pogledal in na moje povabilo vstopil v hišo. Ponudila sem mu kekse. Medtem ko je jedel, sem mu postavljala ogromno vprašanj, na katera je potrpežljivo odgovarjal. Na koncu me je vprašal, če grem z njim v Anglijo, saj sem mu všeč. Od veselja sem poskočila...

Uh, zbudila sem se. Pa tako lepe sanje! Želim si, da bi se nadaljevale v resničnosti.

Barbara Čeh, 4. b

V PARKU

V PARKU SE IGRAJO OTROCI. ZIBAJO SE NA VRTEČI ZIBELKI.
LJUDJE SE SPREHAJAJO PO POTKAH.
PTIČKI LEPO POJEJO. V PARKU JE POMLAD.

Maja Cvetko, 1. a

MOJE BRANJE

Brati sem se naučil v prvem razredu. Tedaj sem bral zelo, zelo slabo, saj se nisem trudil. Tudi slovenščine nisem imel rad. Pri branju sta mi pomagala ati in mami, pa tudi sam sem se potrudil. Še vedno ne berem dobro, a vendar sem se popravil. Knjige si sposojam v mestni knjižnici. Rad berem Walta Disneya. Kadar berem, se uležem na posteljo v svoji sobi.

Berem, da se bom lažje in bolje učil.

Jure Fištravec, 2. a

MOJ VRT

Imam svoj vrt. Vsako jesen ali pomlad ga prekopljem, prelopatam in pognojim. Naredim si gredice, kamor posadim solato, korenje, peteršilj, fižol, krompir in cvetlice. Trudim se, da je vedno urejen in lep.

Moj vrt bo vedno samo moj vrt.

Meli Bumbakovič, 2. c

NAGAJIVO DREVO

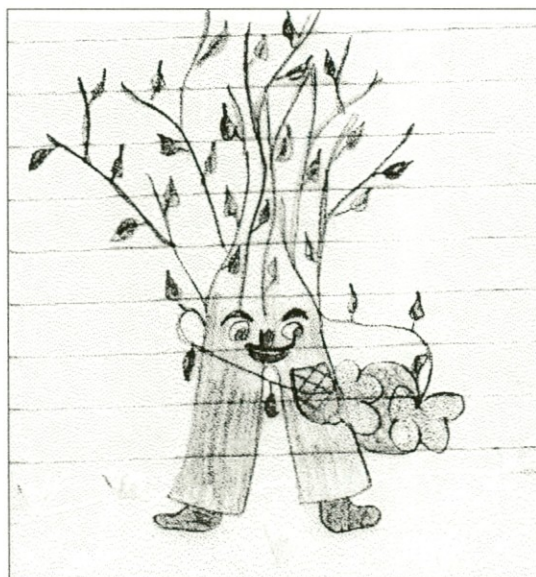
Nekje za gorami
stoji drevo postrani.
To drevo je nagajivo,
saj spet prebira knjigo.

Iz knjige se je naučilo,
da bo otroke vse jezilo.
Ukradlo vse jim bo igrače
in skrilo jih v svoje hlače.

Otroci glasno se hudujejo,
drevo nagajivo obtožujejo:
Brigaj se za svoje knjige,
igrače naše pusti nam.

Drevo je spor izučil,
otrok jezilo poslej več ne bo.
Knjigo svojo v kot pospravi,
pametnejšo si nabavi.

Maja Petek, 4. a

Maja Petek, 4. a

NAMESTO ZAKLJUČKA

Ko me spomini vase posrkajo
- kot presušena reka -
in me utrudijo
- kot zemlja kmeta -
se zavem, da je stari čas odšel,
se zavem, da je novi čas prišel.

Sonja Dežman

VSEBINA

NAMESTO UVODA.....	2
TIHA NOČ.....	3
PpPp.....	3
MOJ MUC BENO.....	3
KAJ JE LEPOTA?.....	4
KAJ JE RESNICA?.....	4
PESMICE KAR TAKO IN NE KAR TAKO.....	4
MOJA MAMA.....	5
ŽOGICA TINKA.....	5
MOJ MOŠNJIČEK.....	5
POŠTA.....	6
POLŽI.....	6
MORJE.....	6
KNJIGA.....	7
BUDILKA.....	7
MATJAŽEV BELI KONJIČEK.....	8
NAŠA HIŠA.....	8
MOJA MAMA.....	8
ZVONČEK.....	8
O POMLADI.....	9
RIBNIK.....	10
PRSTKI.....	10
POMLAD.....	11
BOGASTVO BESED - BOGASTVO ČLOVEKA.....	11
MED ŽELJAMI IN RESNIČNOSTJO.....	11
O NARAVI IN ČLOVEKU.....	13
BRAT MITJA.....	14
NAROBÉ ŠOLA.....	15
PES JE VOZIL AVTO.....	15
MOJA MALA MUCA.....	16
PRI ZOBOZDRAVNIKU.....	16
BABICA PRI TELEFONU.....	17
DOŽIVETJA ČETRTOŠOLCEV V ŠOLI V NARAVI.....	18

<i>OSMOŠOLSKA ROMANTIKA</i>	19
<i>V NOVI UČILNICI</i>	20
<i>JEŽEK</i>	21
<i>POSMEHOVANJE</i>	21
<i>PRIHAJA NOVI ČAS</i>	21
<i>DOPISOVALKA IZ MALEZIJE</i>	22
<i>TROBENTICA</i>	22
<i>TRAGEDIJA MOJEGA ŽIVLJENJA</i>	23
<i>SREČALA SEM VITEZA</i>	24
<i>V PARKU</i>	24
<i>MOJE BRANJE</i>	24
<i>MOJ VRT</i>	25
<i>NAGAJIVO DREVO</i>	25
<i>NAMESTO ZAKLJUČKA</i>	26
<i>VSEBINA</i>	27

Učencem in učiteljicam naše šole ter vsem
tistim,
ki so z veliko veselja in pripravljenosti
pripomogli k nastanku literarnega glasila
- hvala.

Urednica.

ČAR BESEDE MOJE - Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt * Ptuj *
Leto 1995 * Izdaja 1.

Urednica: Sonja Dežman

Oblikovanje in tehnična ureditev: RIP Computer Ptuj

Izdajatelj: OŠ Ljudski vrt Ptuj

Naklada: 300 izvodov

UDK
37.014.77

Ptuj, april 1995

Domoznanski oddelek

371

ČAR BESEDE MOJE
1994/1995

KNJIŽNICA IVANA POTRCA PTUJ

371.8:373.3(497.4 Ptuj)

6004525

COBISS o